ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ JEAN-PIERRE WARNER της 27ης Νοεμβρίου 1979 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Η υπόθεση αυτή αποτελεί αντικείμενο αιτήσεως εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως του Bundesverwaltungsgericht προς το Δικαστήριο.

Στην κύρια δίκη αιτών την αναθεώρηση είναι το ομόσπονδο κράτος του Βερολίνου. Καθής η αίτηση αναθεωρήσεως είναι η εταιρία Wigei Wild-Geflügel-Eier-Import GmbH και Co. KG, αποκαλούμενη εφεξής «εταιρία Wigei».

Τον Ιούλιο 1976 η εταιρία Wigei εισήγαγε από την Ουγγαρία στο (Δυτικό) Βερολίνο περισσότερες παρτίδες κατεψυγμένων κρεάτων πουλερικών. Σύμφωνα με τις σχετικές γερμανικές διατάξεις, το ομόσπονδο κράτος του Βερολίνου ζήτησε για τις εισαγωγές αυτές από την εταιρία Wigei τέλη υγειονομικού ελέγχου ύψους 0,02 μάρκων Δυτ. Γερμανίας (DM) ανά χιλιόγραμμο. Η εταιρία Wigei κατέβαλε τα τέλη αυτά και ακολούθως προσέφυγε στο Verwaltungsgericht του Βερολίνου ζητώντας να της επιστραφεί όλο το ποσό, επειδή η είσπραξη τέτοιων τελών αντίκειται στο κοινοτικό δίκαιο. Το Verwaltungsgericht δέχτηκε την άποψη αυτή και καταδίκασε το ομόσπονδο κράτος του Βερολίνου να επιστρέψει τα τέλη ύψους 7 636,60 DM.

Το ομόσπονδο κράτος του Βερολίνου άσκησε κατά της αποφάσεως αυτής κατευθείαν αναίρεση (Sprungrevision) ενώπιον του Bundesverwaltungsgericht.

Το άρθρο 11, παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2777/75 του Συμβουλίου, περί κοινής οργανώσεως στον τομέα του κρέατος πουλερικών — που άρχισε να ισχύει την 1η Νοεμβρίου 1975 σε αντικατάσταση του επανειλημμένα τροποποιηθέντος βασικού κανονισμού 123/67/ΕΟΚ, περί κοινής οργανώσεως της αγοράς αυτής — ορίζει ότι:

«Εκτός αντιθέτων διατάξεων του παρόντος κανονισμού ή παρεκκλίσεως που αποφάσισε το Συμβούλιο με ειδική πλειοψηφία, προτάσει της Επιτροπής απαγορεύονται:

— η είσπραξη παντός δασμού ή φορολογικής επιβαρύνσεως ισοδυνάμου αποτελέσματος,

— η εφαρμογή παντός ποσοτικού περιορισμού ή μέτρου ισοδυνάμου αποτελέσματος.»

Από τα συμφραζόμενα της διατάξεως αυτής προκύπτει σαφώς — και κανείς δεν το αμφισβητεί — ότι εφαρμόζεται στο εμπόριο με τις τρίτες χώρες.

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

Είναι επίσης αναμφισβήτητο ότι τα τέλη που επιβλήθηκαν στην εταιρία Wigei συνιστούν φορολογικές επιβαρύνσεις ισοδυνάμου αποτελέσματος, όπως έγινε δεκτό τόσο από το Verwaltungsgericht, όσο και από τη Διάταξη περί παραπομπής του Bundesverwaltungsgericht. Οι γραπτές παρατηρήσεις της γερμανικής κυβερνήσεως έδωσαν την εντύπωση ότι διαφωνεί με αυτή την άποψη. Στη γραπτή όμως απάντηση επί ερωτήματος που υπέβαλε το Δικαστήριο, καθώς και κατά την προφορική διαδικασία, η γερμανική κυβέρνηση διευκρίνησε ότι δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο.

Ο κανονισμός 2777/75 δεν περιέχει καμία διάταξη, με την οποία να εξαιρούνται από την απαγόρευση του άρθρου 11, παράγραφος 2 τα τέλη του επίμαχου είδους. Για το λόγο αυτό, το ζήτημα αν τέτοια τέλη συμβιβάζονται με το κοινοτικό δίκαιο εξαρτάται από το αν «το Συμβούλιο αποφάσισε με ειδική πλειοψηφία, προτάσει της Επιτροπής» παρέκκλιση από τη διάταξη του άρθρου 11, παράγραφος 2.

Σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του ομόσπονδου κράτους του Βερολίνου, που υποστηρίζεται από τη γερμανική κυβέρνηση και την Επιτροπή, τέτοια παρέκκλιση περιέχει η οδηγία 71/118/ΕΟΚ του Συμβουλίου, η οποία ρυθμίζει (μεταξύ άλλων) υγειονομικά προβλήματα στις ενδοκοινοτικές συναλλαγές κρέατος πουλερικών. Σύμφωνα με τις αιτιολογικές της σκέψεις, η οδηγία αυτή εκδόθηκε από το Συμβούλιο προτάσει της Επιτροπής και ακόμη — το αναφέρω ενόψει ενός επιχειρήματος που πρόβαλε κατά τη διαδικασία η εταιρία Wigei — μετά γνώμη του Κοινοβουλίου και της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής. Το άρθρο 15 της οδηγίας αυτής ορίζει ότι:

«Μέχρις ενάρξεως ισχύος των κοινοτικών διατάξεων περί εισαγωγών νωπών κρεάτων πουλερικών προελεύσεως τρίτων χωρών, τα κράτη μέλη εφαρμόζουν στις εισαγωγές αυτές διατάξεις τουλάχιστον αντίστοιχες με αυτές που προκύπτουν από την παρούσα οδηγία.»

Κατά το χρόνο των επίδικων εισαγωγών δεν είχαν αρχίσει να ισχύουν «κοινοτικές διατάξεις περί εισαγωγών νωπών κρεάτων πουλερικών προελεύσεως τρίτων χωρών». Πραγματικά, καθόσον γνωρίζω, μέχρι σήμερα δεν έχει αρχίσει να ισχύει καμιά τέτοια ρύθμιση.

Στην υπόθεση 70/77 (Simmenthal κατά Finanzverwaltung, Slg. 1978, σ. 1453, την οποία εφεξής θα αναφέρω ως υπόθεση 70/77 για να ξεχωρίζει από τις λοιπές υποθέσεις Simmenthal) το Δικαστήριο ασχολήθηκε με παράλληλες διατάξεις του κοινοτικού δικαίου περί νωπών κρεάτων και ιδίως με το άρθρο 20, παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 805/68 του Συμβουλίου, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα του βοείου κρέατος, το οποίο περιέχει — παρόμοια με το άρθρο 11, παράγραφος 2 του κανονισμού 2777/75 — απαγόρευση φορολογικών επιβαρύνσεων ισοδυνάμου αποτελέσματος με δασμό, καθώς και ποσοτικών περιορισμών ή μέτρων ισοδυνάμου αποτελέσματος, και με το άρθρο 9 της οδηγίας 64/433/ΕΟΚ του Συμβουλίου, περί υγειονομικών προβλημάτων στον τομέα των ενδοκοινοτικών συναλλαγών νωπών κρεάτων, που περιέχει διάταξη αντίστοιχη με του άρθρου 15 της οδηγίας 71/118, περί εισαγωγών προελεύσεως τρίτων χωρών. Το Δικαστήριο έκρινε ότι σκοπός του άρθρου 9 είναι «να θεσπίσει προσωρινά — μέχρι την εφαρμογή ενός κοινοτικού συστήματος υγειονομικών ελέγχων κατά την εισαγωγή νωπών κρεάτων προελεύσεως τρίτων χωρών — κανόνα για τις διατάξεις περί υγειονομικού ελέγχου που παρέμειναν εν ισχύι σε μεμονωμένα κράτη μέλη ώστε οι διατάξεις αυτές να μην είναι λιγότερο αυστηρές ή να μη συνδέονται με χαμηλότερες δαπάνες σε σύ-

γκριση με το σύστημα ελέγχου που προβλέπει η οδηγία για τις ενδοκοινοτικές συναλλαγές». Η νομοθεσία αυτή πρέπει «να μεριμνά προφανώς ώστε οι επιχειρηματίες εκείνοι που εφοδιάζουν την αγορά με νωπό κρέας κοινοτικής προελεύσεως να μη μειονεκτούν έναντι των ανταγωνιστών τους που εισάγουν κρέας προελεύσεως τρίτων χωρών». Πρέπει λοπόν να γίνει δεκτό ότι η νομοθεσία αυτή ισχύει όχι μόνο για τους καθαυτό ελέγχους, αλλά και για τα τέλη που επιβάλλονται λόγω αυτών των ελέγχων (βλ. Slg. 1978, σ. 1476). Το Δικαστήριο αναφερόμενο σε άλλες παρόμοιες κοινοτικές διατάξεις, μεταξύ των οποίων το άρθρο 15 της οδηγίας 71/118, κατέληξε στο ακόλουθο συμπέρασμα:

«Από τις σκέψεις αυτές έπεται ότι το άρθρο 9 της οδηγίας 64/433, σε συνδυασμό με το άρθρο 20, παράγραφος 2 του κανονισμού 805/68, περί των διατάξεων υγειονομικού ελέγχου των ζώων, παρεκκλίνει, όσον αφορά τις διατάξεις υγειονομικού ελέγχου των ζώων και ελέγχου της καταλληλότητας για κατανάλωση νωπών κρεάτων τρίτων χωρών από την απαγόρευση εισπράξεως τελών υγειονομικού ελέγχου των ζώων, καθόσον αυτό απαιτείται για να διασφαλιστεί ίση μεταχείριση αφενός των επιχειρηματιών που εφοδιάζουν με ενδοκοινοτικές συναλλαγές νωπών κρεάτων την αγορά και υπόκεινται για το λόγο αυτό στη χώρα αποστολής σε καταβολή τελών υγειονομικού ελέγχου και αφετέρου εκείνων που εισάγουν από τρίτες χώρες, με την προϋπόθεση ότι τα τέλη αυτά δεν υπερβαίνουν το πραγματικό κόστος του ελέγχου.»

Φυσικά η αναφορά σε τέλη υγειονομικού ελέγχου στη χώρα αποστολής αφορά νομίμως εισπραττόμενα τέλη, όπως έκρινε το Δικαστήριο στην υπόθεση 46/76 (Bauhuis κατά Κάτω Χωρών, Slg. 1977, σ. 5).

Κατά την εφαρμογή διατάξεων, όπως του άρθρου 9 της οδηγίας 64/433 και του άρθρου 15 της οδηγίας 71/118 — σύμφωνα με την ερμηνεία που έδωσε το Δικαστήριο στην υπόθεση 70/77 — ανακύπτουν δύο προβλήματα:

Το πρώτο πρόβλημα συνίσταται στο γεγονός ότι δεν συμπίπτει σε όλα τα κράτη μέλη το ύψος των τελών που εισπράττονται για τις εξαγωγές. Το Δικαστήριο δέχτηκε στην υπόθεση Bauhuis κατά Κάτω Χωρών ότι αυτό είναι αναπόφευκτο, όσο δεν υπάρχει κάποια εναρμόνιση (βλ. σκέψεις 35 επ. της αποφάσεως, όπ.π.). Συνεπώς δεν υπάρχει σταθερό μέτρο κρίσεως βάσει του οποίου να μπορεί να καθοριστεί το ελάχιστο τέλος επί των εισαγωγών από τρίτες χώρες.

Όπως συνάγεται από τη Διάταξη, το Bundesverwaltungsgericht παίρνει ως βάση το γεγονός ότι το πρόβλημα αυτό μπορεί να λυθεί μόνο, αν κάθε κράτος μέλος πάρει ως μέτρο κρίσεως το τέλος που εισπράττει αυτό το ίδιο κατά την εξαγωγή σε άλλα κράτη μέλη. Η λύση αυτή μου φαίνεται διαφωτιστική και σύμφωνη τόσο με το άρθρο 15 της οδηγίας 71/118, όσο και με τις σχετικές αποφάσεις του Δικαστηρίου. Πέρα όμως από αυτό, το Bundesverwaltungsgericht δεν υπέβαλε άλλο σχετικό ερώτημα στο Δικαστήριο.

Το δεύτερο πρόβλημα είναι το ακόλουθο:

Όπως μας εξήγησε η Επιτροπή, τα κράτη μέλη μπορούν να σκεφθούν δύο τύπους λύσεων για να εξασφαλιστεί η καταλληλότητα από υγειονομικής απόψεως των κρεάτων πουλερικών που εισάγονται από τρίτες χώρες:

Κατά τον ένα, το κράτος μέλος περιορίζεται σε έλεγχο κατά την εισαγωγή. Στην περίπτωση αυτή δεν γεννάται το πρόβλημα που μας απασχολεί εδώ.

Το κράτος μέλος όμως μπορεί να εφαρμόσει και τον αποκαλούμενο «μεικτό» τύπο, κατά τον οποίο επιτρέπει εισαγωγές μόνον, αν η εξάγουσα τρίτη χώρα έχει λάβει ορισμένα μέτρα για να εξασφαλίσει την καταλληλότητα του κρέατος για κατανάλωση, το ίδιο δε το κράτος μέλος εξετάζει το κρέας κατά την εισαγωγή. Κατά την άποψη της Επιτροπής, ο μεικτός τύπος είναι, για τεχνικούς λόγους, αποτελεσματικότερος. Ο τύπος αυτός, εξάλλου, επιτρέπει τη διεξαγωγή λιγότερο αυστηρών και κατά συνέπεια λιγότερο δαπανηρών ελέγχων κατά την εισαγωγή.

Τέτοιος μεικτός τύπος ισχύει και κατά το δίκαιο της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Σύμφωνα με τις γερμανικές διατάξεις, επιτρέπεται η εισαγωγή κρεάτων πουλερικών από τρίτες χώρες στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας μόνον αν το κρέας προέρχεται από πουλερικά που σφάχτηκαν στην τρίτη χώρα σε αναγνωρισμένο από τον αρμόδιο ομοσπονδιακό υπουργό σφαγείο, αν το κρέας υπέστη στην τρίτη χώρα τον έλεγχο που προβλέπεται από το γερμανικό δίκαιο και έχει εκδοθεί σχετικό πιστοποιητικό και αν οι επιμέρους ενέργειες (όπως τεμαχισμός, ψύξη, συσκευασία, εναποθήκευση) έχουν πραγματοποιηθεί σύμφωνα με τα πρότυπα που προβλέπουν οι γερμανικές διατάξεις. Όπως εκθέτει το Bundesverwaltungsgericht στη Διάταξη περί παραπομπής, οι απαιτήσεις αυτές δεν διαφέρουν από εκείνες της οδηγίας 71/118, σχετικά με την εξαγωγή κρέατος πουλερικών από ένα κράτος μέλος σε άλλο.

Το γερμανικό δίκαιο προβλέπει επιπλέον για το κρέας πουλερικών εξέταση κατά την είσοδο. Το Bundesverwaltungsgericht διαπιστώνει σχετικά ότι η εξέταση αυτή συμβάλλει στο να εξακριβωθεί αν το κρέας φέρει τον προβλεπόμενο τύπο σήμανσης, αν έχει επισυναφθεί το απαιτούμενο πιστοποιητικό και αν, βάσει δειγματοληπτικού ελέγχου, αποδείχθηκε κατάλληλο για κατανάλωση. Επειδή ο έλεγχος αυτός είναι λιγότερο αυστηρός από τον οριζόμενο για την εξαγωγή σε άλλο κράτος μέλος για το κρέας εγχώριας παραγωγής, εισπράττονται γι' αυτόν χαμηλότερα τέλη. Ανέφερα ήδη ότι τα τέλη αυτά είναι 0,02 DM ανά χιλιόγραμμο. Κατά την εξαγωγή κρέατος πουλερικών σε άλλο κράτος μέλος, το τέλος φθάνει τα 0,04 DM ανά χιλιόγραμμο (πέραν των 5 000 κιλών 0,03 DM ανά χλγρ.)

Θα θυμόσαστε ότι — όπως έγινε δεκτό στην υπόθεση Bauhuis κατά Κάτω Χωρών — ένα κράτος μέλος έχει δικαίωμα, σύμφωνα με την οδηγία 71/118, να εισπράττει τέλη για έλεγχο κρέατος, το οποίο πρόκειται να εξαχθεί σε άλλο κράτος μέλος (καθόσον τα τέλη αυτά δεν υπερβαίνουν το κόστος του ελέγχου), ενώ αντίθετα τα κράτη μέλη έχουν δικαίωμα να διεξάγουν κατά την εισαγωγή ελέγχους μόνο σποραδικά χωρίς να εισπράττουν τέλη γι' αυτούς.

Η εταιρία Wigei ισχυρίστηκε στην κύρια δίκη ενώπιον του Bundesverwaltungsgericht ότι όταν μία εξάγουσα τρίτη χώρα (στην προκειμένη περίπτωση η Ουγγαρία) εισπράττει τέλη για ελέγχους που απαιτούνται από το γερμανικό δίκαιο και οι απαιτήσεις του γερμανικού δικαίου έναντι της εξάγουσας τρίτης χώρας αντιστοιχούν στις διατάξεις της οδηγίας 71/118 για την εξαγωγή από κράτη μέλη, συνιστά δυσμενή διάκριση των εισαγωγέων που εισάγουν από τρίτες χώρες, αν για τους ελέγχους που διεξάγουν οι ίδιες οι γερμανικές αρχές στα σύνορά τους επιβάλλονται επιπλέον τέλη.

Το πραγματικό αυτό γεγονός αποτελεί τη βάση του ακόλουθου ερωτήματος που υπέβαλε το Bundesverwaltungsgericht στο Δικαστήριο:

«Το άρθρο 15 της οδηγίας 71/118 του Συμβουλίου επιτρέπει την είσπραξη τελών που καλύπτουν το κόστος του κατά την εισαγωγή νωπών κρεάτων πουλερικών προελεύσεως τρίτων χωρών ελέγχου, ο οποίος εκτείνεται στο αν οι αποστολές είναι εφοδιασμένες με την απαραίτητη σήμανση και τα απαραίτητα πιστοποιητικά και αν, βάσει δειγματοληπτικού ελέγχου, τα προς εισαγωγή προσκομιζόμενα κρέατα πουλερικών αποδεικνύονται κατάλληλα για κατανάλωση, όταν το δίκαιο του κράτους μέλους επιτρέπει την εισαγωγή τέτοιου κρέατος μόνο με την προϋπόθεση ότι η εξάγουσα χώρα τήρησε όλες τις υγειονομικές διατάξεις, τις οποίες η αναφερθείσα οδηγία επιβάλλει στη χώρα αποστολής για τις ενδοκοινοτικές συναλλαγές και όταν η τρίτη χώρα εισπράττει, σύμφωνα με το δίκαιό της, τέλη για το λόγο αυτό;

Έχει σημασία το ύψος των εισπραχθέντων από την τρίτη χώρα τελών;»

Κατά τη γνώμη μου, στον ισχυρισμό της εταιρίας Wigei πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι δεν υπάρχει αρχή του κοινοτικού δικαίου που να απαγορεύει τη δυσμενή διάκριση των εισαγωγών από τρίτες χώρες έναντι των εισαγωγών από κράτη μέλη. Ισχύει αντίθετα η αρχή της κοινοτικής προτιμήσεως. Αυτό καθίσταται επαρκώς σαφές με το Κοινό Δασμολόγιο. Το άρθρο 15 της οδηγίας 71/118 αντικατοπτρίζει αυτή την αρχή καθόσον υποχρεώνει ένα κράτος μέλος να εφαρμόζει κατά τις εισαγωγές από τρίτες χώρες διατάξεις που είναι «τουλάχιστον αντίστοιχες» με τις διατάξεις της οδηγίας αυτής και δεν είναι απλώς «αντίστοιχες». Με τις λέξεις, εξάλλου, «τουλάχιστον αντίστοιχες» παρέχεται σαφώς στα κράτη μέλη διακριτική εξουσία, εν πάση δε περιπτώσει δεσμία διακριτική εξουσία, όπως έκρινε το Δικαστήριο στην υπόθεση 70/77, καθόσον τα εισπραττόμενα τέλη δεν επιτρέπεται να υπερβαίνουν το κόστος του ελέγχου. Αν υπερβαίνουν, δηλαδή, το εν λόγω κόστος, αυτό θα σήμαινε μονομερή αύξηση των φορολογικών επιβαρύνσεων που επιβάλλει το Κοινό Δασμολόγιο, κι αυτό είναι αυτονόητο ότι θα ήταν παράνομο. Με την υπόθεση 70/77 το Δικαστήριο θέλησε να εξασφαλίσει ότι δεν θα γίνεται διάκριση σε βάρος των επιχειρηματιών ενδοκοινοτικών συναλλαγών προς όφελος όσων εισάγουν από τρίτες χώρες. Η απόφαση αυτή δεν μπορεί να ερμηνευθεί σαν να απαιτούσε να ισχύει η απαγόρευση των διακρίσεων και προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Νομίζω ότι είναι σαφές ότι δεν πρέπει να λαμβάνονται υπόψη τα τέλη που εισπράττει μία εξάγουσα τρίτη χώρα. Διότι είτε δεν υπερβαίνουν το κόστος των ελέγχων που διαξάγονται στη χώρα αυτή σύμφωνα με τις διατάξεις του εισάγοντος κράτους μέλους — και στην περίπτωση αυτή αντιστοιχούν στα θεμιτά κατά το κοινοτικό δίκαιο τέλη στο πλαίσιο των ενδοκοινοτικών συναλλαγών — είτε υπερβαίνουν το κόστος αυτό — οπότε συνιστούν επιβαλλόμενη από το κράτος αυτό στις εξαγωγές φορολογική επιβάρυνση, που δεν έχει καμία σημασία από άποψη κοινοτικού δικαίου.

Όσον αφορά τα τέλη που εισπράττονται από ένα κράτος μέλος για τους διεξαγόμενους στα σύνορά του ελέγχους, νομίζω ότι αρκεί η διαπίστωση ότι η είσπραξή τους βρίσκεται μέσα στο πλαίσιο της διακριτικής εξουσίας που αναγνωρίζεται από το άρθρο 15 στα κράτη μέλη, με την προϋπόθεση, φυσικά, ότι τα τέλη δεν υπερβαίνουν το κόστος τέτοιων ελέγχων.

Κατά την προφορική διαδικασία η εταιρία Wigei διεύρυνε ακόμη περισσότερο τον ισχυρισμό της. Έχει τη γνώμη ότι το άρθρο 15 της οδηγίας 71/118 δεν μπορεί να θεωρείται παρέκκλιση από το άρθρο 11, παράγραφος 2 του κανονισμού 2777/75, τουλάχιστον όχι από τις διατάξεις του άρ-

θρου 11, παράγραφος 2 που αφορούν τις φορολογικές επιβαρύνσεις ισοδυνάμου αποτελέσματος. Αυτό βέβαια καταλήγει στον ισχυρισμό ότι δεν είναι ορθή η κρίση του Δικαστηρίου στην υπόθεση 70/77.

Η εταιρία Wigei, προς στήριξη του ισχυρισμού της, αναφέρθηκε στις οδηγίες του Συμβουλίου 72/464/ΕΟΚ και 77/99/ΕΟΚ, υπογραμμίζοντας ότι οι οδηγίες αυτές αναφέρουν ρητά δαπάνες ελέγχου, ενώ αντίθετα αυτό δεν συμβαίνει με την οδηγία 71/118.

Θεωρώ ότι αυτό δεν έχει καμία σημασία.

Η οδηγία 72/462 αφορά «υγειονομικά προβλήματα και υγειονομικά μέτρα κατά τις εισαγωγές βοείου και χοιρείου είδους και νωπών κρεάτων προελεύσεως τρίτων χωρών (τα κρέατα πουλερικών δεν περιλαμβάνονται στον όρο «νωπά κρέατα» κατά την έννοια της οδηγίας αυτής). Το Δικαστήριο εξέτασε προσεκτικά την οδηγία στην υπόθεση 70/77· η μόνη, ωστόσο, σχετική διαπίστωσή του ήταν ότι, ελλείψει των απαραίτητων μέτρων εκτελέσεως σε κοινοτικό επίπεδο, δεν μπορεί ακόμη να εφαρμοστεί, πλην της μέσω της Κοινότητας διαμετακομίσεως αγαθών από τρίτη χώρα σε άλλη τρίτη χώρα. Οι διατάξεις της οδηγίας 72/462 δεν έχουν σχέση — και από λογική άποψη δεν θα μπορούσε να υπάρξει τέτοια σχέση — με το μέρος της αποφάσεως του Δικαστηρίου στην υπόθεση 70/77 που μας ενδιαφέρει εδώ.

Η οδηγία 77/99 αφορά «υγειονομικά προβλήματα στον τομέα των ενδοκοινοτικών συναλλαγών προϊόντων με βάση το κρέας». Κρέας, το οποίο έγινε απλώς αντικείμενο ψύξης — όπως στην προκειμένη περίπτωση τα κρέατα πουλερικών — δεν περιλαμβάνεται στον όρο «προϊόντα με βάση το κρέας» της οδηγίας αυτής. Αντίθετα όμως από την οδηγία 72/462, η οδηγία 77/99 αφορά τις ενδοκοινοτικές συναλλαγές και είναι παράλληλη προς την οδηγία 71/118 — με την έννοια που χρησιμοποίησα τον όρο «παράλληλη» ήδη πιο πάνω. Η μόνη ωστόσο αναφορά σε δαπάνες ελέγχου — η μόνη πάντως που υποδείχθηκε από την εταιρία Wigei και που εγώ ο ίδιος μπόρεσα να βρω — γίνεται στο άρθρο 7, παράγραφος 5 του κανονισμού 77/99. Σ' αυτήν γίνεται λόγος για τους διεξαγόμενους από τους «πραγματογνώμονες των κρατών μελών και της Επιτροπής» ελέγχους στις εγκεκριμένες, βάσει του άρθρου 6, εγκαταστάσεις. Αυτό δύσκολα μπορεί να θεωρηθεί συναφές με το ερώτημα που μας απασχολεί εδώ.

Η εταιρία Wigei ισχυρίστηκε περαιτέρω ότι παρεκκλίσεις από το άρθρο 11, παράγραφος 2 του κανονισμού 2777/75 πρέπει να θεσπίζονται από το Συμβούλιο κατά τη διαδικασία του άρθρου 43, παράγραφος 2 της Συνθήκης ΕΟΚ και πρέπει να είναι επαρκώς ακριβείς. Το άρθρο 15 της οδηγίας 71/118 δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση αυτή για ακρίβεια, οι δε επίμαχες γερμανικές διατάξεις δεν εκδόθηκαν κατά τη διαδικασία του άρθρου 43, παράγραφος 2.

Η οδηγία 71/118 αποφασίστηκε — όπως ανέφερα ήδη — από το Συμβούλιο μετά από πρόταση της Επιτροπής και διαβουλεύσεις με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο· επιπλέον εκδόθηκε με τη διαδικασία του άρθρου 43, παράγραφος 2. Από άποψη κοινοτικού δικαίου το κύρος των επιμάχων γερμανικών νομοθετικών διατάξεων εξαρτάται αποκλειστικά και μόνο από το αν οι διατάξεις αυτές συμβιβάζονται με το άρθρο 15 της οδηγίας 71/118. Δεν γνωρίζω καμία αρχή που να εμποδίζει το Συμβούλιο να εξουσιοδοτεί τα κράτη μέλη να ασκούν δεσμία διακριτική εξουσία, όπως συμβαίνει με το

άρθρο αυτό· ούτε και η εταιρία Wigei πρόβαλε κανένα ισχυρισμό ως προς την ύπαρξη τέτοιας αρχής.

Για το λόγο αυτό θεωρώ απορριπτέο αυτόν τον περαιτέρω ισχυρισμό της εταιρίας Wigei.

Τελειώνοντας, προτείνω στο ερώτημα του Bundesverwaltungsgericht να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 15 της οδηγίας 71/118 επιτρέπει με τις προϋποθέσεις που αναφέρονται στο ερώτημα την είσπραξη τελών, τα οποία δεν υπερβαίνουν το κόστος του ελέγχου κατά την εισαγωγή και ότι το ύψος των τελών, που εισέπραξε ήδη η εξάγουσα τρίτη χώρα δεν έχει σχετικά καμία σημασία.